Sala d'Art Jove
Secretaria de Joventut
Calàbria, 147 (Barcelona)

Del 4 de febrer al 3 d'abril de 2009
From 4 February to 3 April, 2009

GLOBAL KIOSK

Miquel García
Marcel Pié Barba
Toni Crabb
Christopher Williams

Comissariat per
Curated by
Patricia Ciriani

***GlobalKiosk* aposta per acostar l'art de la vida; un aparador contemplatiu i una sala d'experimentació pràctica, un petit espectacle davant d'activitats públiques. Quatre artistes es van intercanviant quinzenalment: mentre un presenta la seva obra al *kiosk*, l'altre anima un públic variat en una activitat social o cultural a l'interior de la Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut.**

The purpose of *GlobalKiosk* is to bridge the gap between art and life, i.e. bringing together a contemplative showcase and practical experimentation, a small exhibition combined with public activities. Four artists alternate every two weeks; while there is one presenting his work at the kiosk, another one entertains a varying audience during a social or cultural activity inside the Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut.

El quiosc global
The global kiosk

PATRICIA CIRIANI

L'ART, LA VIDA

Quan cada vegada menys es comparteix l'espai públic, quan les representacions artístiques són cada cop més espectaculars i filtrades pel mercat, i quan, alhora, els espais s'especialitzen fins al punt d'evitar punts de trobada entre gent que no es coneix, una exposició d'art hauria de ser una petita utopia, un lloc impropi a la vida real, que creï les condicions per a un imaginari individual o col·lectiu. Una exposició pot revelar algun secret, representar allò que ens és desconegut o inventar noves formes de mostrar allò que coneixem.

A més a més de crear les condicions d'un espai poètic per a la nostra contemplació, volem promoure un lloc on el simbolisme estructuri la nostra comunitat; una realitat paral·lela que ens faci venir ganes de conquerir els darrers racons lliures de la nostra societat determinista i així invertir en trobades fortuïtes i beneficiar l'atzar.

La meva pregunta és com ocupem un espai. I com l'espai s'ocupa de nosaltres, ens conforma a ell, ens obliga a interactuar-hi. Com un espai donat, imposat, codificat i privatitzat es converteix en un espai obert a la nostra apropiació individual i col·lectiva.

Una hipòtesi: l'espai no és una dada preexistent, més aviat es construeix a mesura que el penetrem mentalment, físicament, plàsticament, coreogràficament.

Per anar comprovant-la, ens serveix descartar momentàniament la teoria del vestíbul virtual de Paul Virilio, que anunciava la fi del moviment dins una vida on predominaven els espais i les relacions virtuals. Aquí el que ens interessa és la construcció real d'un espai tangible com a suport d'experiències artístiques i quotidianes.

LA CIUTAT ÍNTIMA

Un cas d'estudi: Barcelona. La ciutat continua traspuant la seva vida privada a l'exterior. Encara no ha guardat els trets de la seva intimitat en caixes tancades amb set claus, com París o Londres.

Testimonis arquitectònics d'aquella realitat són els nombrosos "quioscos d'escala" dels seus barris; aquests baixos atípics que barregen espais privats i públics, interiors i exteriors. Ara, en via d'extinció programada, els quioscos de Barcelona representen uns vuitanta casos de confusió d'usos i mescla de gent.

Botigues o antigues porteries, aquests quioscos –no els hem de confondre amb aquells on es venen diaris en estructures autònomes a les Rambles i altres carrers– són les relíquies de temps antics en els quals les funcions de menjar, dormir, estimar, estaven unides a les de vendre, comprar, discutir entre veïns, passejar pel carrer, trobar un desconegut. L'intrús i l'estranger eren integrats a l'esfera privada. Un implant públic en un organisme privat.

Així doncs, *GlobalKiosk*, amb la construcció del seu *kiosk*, s'annexa virtualment a un sistema orgànic de quioscos disseminats per Barcelona, Madrid i altres ciutats del món, amb un funcionament de múltiples microempreses dins el barri global. L'exposició pren la forma del quiosc global, en el qual predominen accions íntimes en contradicció amb l'espai públic friccionant-se amb ell.

Un quiosc constitueix una unitat mínima de vida i activitat. *GlobalKiosk* aposta per apropar l'art de la vida, un aparador contemplatiu i una sala d'experimentació pràctica, un petit espectacle davant d'activitats públiques.

EL QUIOSC,
COMÚ DENOMINADOR

Es tracta d'una exposició per ser percebuda des del carrer, des del passadís públic del carrer Calàbria 147. Les parets exteriors del quiosc anuncien o acullen les obres que s'hi exposen.

Utilitzant la qualitat polivalent de l'espai de la Sala d'Art Jove, i el fet que s'integri a un teixit d'oficines de la Secretaria de Joventut de la Generalitat, fem servir la sala per a activitats extraexpositives, i creem *ex nihilo* amb l'arquitecta Jordina Sangrà, un quiosc de tretze metres quadrats de cartró al passadís central que connecta els carrers Calàbria i Rocafort.

Quatre artistes que s'intercanvien quinzenalment: mentre n'hi ha un que presenta la seva obra al *kiosk*, l'altre anima un públic variat que pren part d'una activitat social o cultural a la sala. Quatre propostes expositives, d'ordre plàstic, antropològic, musical i protocinematogràfic, ens introdueixen en una resposta en forma de nova pregunta.

Com podem compenetrar un espai amb els seus habitants reals, imaginaris, animals o poètics? Amb els seus mitjans específics, cadascú parla de la dissonància entre les seves aprehensions íntimes de la realitat i un context de funcionament normatiu en el cos social.

ART, LIFE

When public space is less and less partaken by all, when art forms are all the more spectacular and filtered by the market, while space tends to be extremely functional so as to thwart strangers from getting together, an art exhibition should be a little utopia. A place where real life is unwelcome while individual or collective imagination is furthered. An exhibition may reveal some secret, represent the unknown or invent new forms of showing the known.

Besides from fostering poetic spaces destined for contemplation, we wish to promote a place where symbolism structures our community; a parallel reality that would make us want to conquer the last free recesses of our determinist society, so as to allow for casual encounters relying on chance.

I ask the following question: How do we occupy space? And how does space take a hold of us, how does it mould us by forcing us to interact with it. How a given space, albeit imposed, codified and privatized, can be appropriated individually and collectively.

Hypothesis: Space is not an existing fact, it rather develops and takes form as we penetrate it whether mentally, physically, plastically or choreographically.

At this point it might be necessary to discard Paul Virilio's theory of the virtual vestibule which predicted the end of movement in a life dominated by virtual spaces and relations. Our concern is here to build up a real tangible space as support for artistic and everyday experiences.

THE INTIMATE CITY

A case study: Barcelona. The city still exudes its private life to the outside world. It hasn't yet locked up its intimate features in closed boxes as is the case with Paris or London.

The numerous "staircase-kiosks" one finds around town are architectural witnesses of this reality. Those atypical ground-floor spaces mix private and public, interior and exterior spaces. The soon-to-be-extinct Barcelona kiosks represent some eighty cases of distorted usage.

Shops or former entrance lodges, these kiosks –not to be confused with the free-standing newspaper stands seen at the Ramblas and elsewhere– stand as relics of former days when eating sleeping or making love were linked to commerce, neighbourly conversation, urban strolls and meeting strangers. Strangers and intruders were thus integrated into the private area. A street implant into a private organism.

Thus, through the building of the *Kiosk*, *GlobalKiosk* is virtually combined with an organic system of kiosks disseminated around Barcelona Madrid and cities around the world, working as multiple micro-ventures within a global village. Our exhibition features the global kiosk, with prevailing private deeds which oppose and contradict public space.

A kiosk constitutes a minimum unit of life and activity. The purpose of *GlobalKiosk* is to bridge the gap between art and life, i.e. bringing together a contemplative showcase and practical experimentation, a small show combined with public activities.

THE KIOSK
AS COMMON DENOMINATOR

The exhibition is to be seen from the street, from the public passageway at Calàbria 147. The external walls of the kiosk either carry ads or the exhibits themselves.

Taking advantage of the multi-purpose space at the Sala d'Art Jove, and its integration within the office complex of Secretaria de Joventut, we use the room for parallel activities, and together with architect Jordina Sangrà, we create *ex nihilo* a thirteen square-metre kiosk in the central passageway that links Calàbria and Rocafort streets.

Four artists alternate every two weeks: While there's one presenting his work at the kiosk, another one entertains a varying audience during a social or cultural activity in the Sala d'Art Jove. Four exhibition proposals ranging from the plastic arts, anthropology, music and precursory cinema introduce us to a response in form of a new question.

How do we penetrate and share a physical, private or musical space with its real, imaginary, animal or poetic dwellers? Everyone in their own media speaks of the discrepancy between their intimate perception of reality and a normative context functioning in our society.

GlobalKiosk[1]
04/02 -16/02

Inauguració: Dimecres 4 de Febrer
19.30 h. *El temps dibuixat*. Presentació de projectes de Toni Crabb
20 h. Inauguració de l'exposició de Miquel García

Opening: Wednesday 4 February
7.30 pm: *Drawing of time*. Presentation of projects by Toni Crabb
8 pm: Opening of the Miquel García exhibition

Artistes de la Supervivència
Survival Artists

MIQUEL GARCÍA

***Artistes de la Supervivència* és un projecte en procés que pretén introduir experiències quotidianes en un àmbit artístic mitjançant la recollida de pràctiques de supervivències explicades pels seus mateixos protagonistes i que ens invita a reflexionar què és l'art i qui és l'artista. Miquel García utilitza el documental com a registre d'experiències vitals que es resisteixen a l'oblit i l'abandó, mitjà que li permet treballar des de la proximitat i l'experiència directa.**

El projecte s'articula en els territoris on intervé relacionant-se amb la gent, indagant i tornant-la protagonista davant la càmera i creant posteriorment un reflex de la seva quotidianitat. Una cartografia personal traçada sobre els marges, a partir d'involucrar comunitats marginals i enllaçar històries de personatges que sobreviuen en les pitjors circumstàncies econòmiques, socials o emocionals.

Són persones que Miquel García ha conegut passejant pels barris de Barcelona, Portugal, Colòmbia i el Prat del Llobregat, des de 2003, any en què va començar el projecte.

L'artista s'aproxima a aquests llocs perifèrics a fi de dur a terme un treball de camp, una investigació que li permeti posar-se en contacte amb persones que desenvolupin "activitats alternatives de supervivència" per conèixer-les i capturar-les en una sèrie de curtmetratges. Aquesta "deriva del descobriment" permet que explori altres realitats invisibles i faci alhora una reflexió crítica de la societat del benestar que se sembla imposar en forma modèlica a la nostra quotidianitat.

DOLORS JUÁREZ

Survival Artists is a work in progress that seeks to include daily experiences in the artistic realm, through the recollection of survival practices which are explained by their own protagonists, and conveys our reflection on what art is and who the artist is.

Miquel García records vital experiences that resist oblivion and desertion through documentaries he works in close connection and direct experience with his subject.

Evolving in the territories it takes place in the project relates to the people it investigates upon; it gives them the leading role before the camera and eventually offers a glimpse of their everyday life. A personal mapping from the fringes of society originates from implicating marginal groups and interlacing the stories of individuals who survive the worst economical, social or emotional circumstances.

They are people Miquel García has met on his tours through Barcelona neighbourhoods, Portugal, Colombia and El Prat de Llobregat, since 2003, when the project started.

The artist gets into these marginal places and initiates practical research leading him to individuals developing such "alternative survival activities" he would get familiar with and capture in a series of short movies.

This "discovery drift" allows him to explore other invisible realities and at the same time reflect and criticize upon welfare society that seems to impose its models on our everyday lives.

DOLORS JUÁREZ

Els dos episodis d'*Artistes de la supervivència *que es projecten al* Kiosk *presenten l'Antonio, que intenta sobreviure a l'elitització del Raval, reciclant allò que troba, intercanviant, i que amb bones intencions ofereix el que té a persones necessitades, gent sense sostre del barri, pobra i immigrant; i l'Heroína, una dona colombiana que explica estratègies d'autoorganització per a la creació d'un barri a Medellín.

The first of the two chapters of Survival Artists *projected in the* Kiosk *introduces us to Antonio, who intends to survive gentrification in the Raval, recycling what he finds, swapping and offering what he has, with good intentions, to the neighbourhood immigrants, needy, homeless and poor. The second chapter introduces us to Heroina, a Colombian woman who explains strategies of self-organization for the creation of a district in Medellín.*

ACTIVITATS
ACTIVITIES

El temps dibuixat
Presentació de projectes recents, TONI CRABB
Dimecres 4 de febrer, 19.30 h

Presentació dels projectes de dibuix *Nubes* i *Passage of Daylight through the Forest*, els quals comparteixen problemàtiques similars: la materialització del temps en el dibuix, la relació entre el temps representat i l'estructura del dibuix, la velocitat del dibuix i la velocitat del que es dibuixa.

Drawing and Time
Presentation of recent projects, TONI CRABB
Wednesday 4 February. 7.30 pm.

Presentation of the drawing projects *Nubes* and *Passage of Daylight through the Forest*, which have some problems in common: the materialization of time in the drawing, the relation between time as it is represented and the structure of the drawing; drawing speed and the speed of what is drawn.

Taller sobre el temps musical per a artistes visuals
CHRISTOPHER WILLIAMS
Dilluns 9, dimecres 11 i divendres 13 de febrer, d'11 a 13 h

Taller dirigit a cineastes, videoartistes, performers o teòrics a qui interessi aprofundir en (o enfrontar-se amb) la seva sensibilitat rítmica, entesa en el sentit més ampli i des d'una perspectiva musical. Amb el taller intentarem desenvolupar una familiaritat amb principis generals del temps musical per explorar els seus possibles usos artístics, siguin creatius o analítics, en un context visual.

Musical time workshop for visual artists
Workshop, CHRISTOPHER WILLIAMS
Monday 9, Wednesday 11 and Friday 13 February. 11 am to 1 pm.

The workshop is designed for filmmakers, videoartists, performance artists or scholars who might be interested in exploring or responding more deeply to their rhythmic sensitivity in the broadest sense, from a musical point of view. We will not deal with the application of music to image, language or performance as such, but rather our intention is to develop a familiarity with the general principles of musical time in order to explore their possible artistic uses, whether they are creative or analytical, in a visual context.

GlobalKiosk²
18/02 - 02/03

Inauguració: Dimecres 18 de Febrer
19 h. Conferència de Pepe Encinas sobre el barri de l'Escorxador
20 h. Inauguració de l'exposició de Marcel Pié Barba

Opening: Wednesday 18 February
7 pm: Lecture by Pepe Encinas on the Escorxador neighbourhood
8 pm: Opening of the Marcel Pié Barba exhibition

Arqueologia domèstica
Domestic Archaeology

MARCEL PIÉ BARBA

Amb *Arqueologia domèstica*, la intenció de Marcel Pié Barba és convertir l'espai del *kiosk* en una petita atracció visual a l'estil de les que es podien veure a les fires de final del segle XIX i començament del XX, poc abans i poc després de l'aparició del cinematògraf dels germans Lumière. Seguint aquesta idea, l'artista planteja dur a terme una instal·lació de fenaquitoscopis, un dels objectes precinematogràfics més coneguts i que més èxit ha tingut en el camp comercial de les joguines òptiques.

Es tracta d'una atracció senzilla, on es mescla la fascinació per la construcció de la imatge en moviment, l'actitud *voyeurística* de l'espectador i la percepció de la quotidianitat de l'artista. En aquest sentit, Marcel Pié Barba ha procedit a retratar el mobiliari de la seva habitació particular per convertir-lo en un petit espectacle il·lusionista.

La selecció del mobiliari que queda retratat en els fenaquitoscopis de la instal·lació s'ha fet seguint un rigorós mètode d'arqueologia domèstica. S'ha acotat la zona de l'habitació sobre la qual es faria la inspecció. S'han senyalat tots els elements de la zona i s'ha procedit a retratar-los. Tot aquest procediment queda documentat en dibuixos, textos i fotografies. Aquests documents serveixen per conèixer la ubicació i les característiques dels objectes.

Les sensacions visuals no són pures ni aïllades (com es creia abans), sinó canviants i subjectives. Aquesta nova forma d'entendre la percepció dóna peu a un seguit d'invents i artefactes. Artefactes com el fenaquitoscopi ajuden a entendre els principis que regeixen la nostra visió i aplanen el camí cap a l'aparició del cinema.

With *Domestic Archaeology*, Marcel Pié Barba's aim is to convert the space of the kiosk into a small visual attraction similar to those seen in fairs in the late 19th and early 20th centuries, shortly before and shortly after the appearance of the Lumière brothers' cinematograph. The intention is to set up an installation of magic lanterns, one of the best-known objects prior to the cinematograph and that which has had the most commercial success in the field of optical games.

A simple attraction in which the fascination for the construction of the moving image, the voyeuristic attitude of the spectator and the perception of the artist's daily life are mixed together. Marcel Pié Barba has created a portrait of his bedroom furniture and transformed it into a small illusionist show.

The choice of furniture portrayed was made according to a rigorous method of domestic archaeology. The area of the room subjected to scrutiny was defined, all the elements in the field of vision marked prior to portrayal, and the whole process documented with drawings, texts and photographs. These documents serve to determine the location and characteristics of the objects.

Visual sensations are neither pure nor isolated (as was previously believed), but changing and subjective. This new way of understanding perception gives rise to a series of inventions and artefacts. These artefacts help to understand the principles that govern our sight and vision and open the way to the emergence of cinema.

"El jaciment quotidià en què es converteix la meva habitació és l'empremta del meu pas sobre les coses. La seqüència d'aquesta empremta és la pel·lícula de la meva vida, una petita atracció il·lusionista."

Marcel Pié Barba

"The deposits of daily life left in my room constitute the traces of my imprint on things. The sequence of these imprints is the film of my life, a little illusionist show."

Marcel Pié Barba

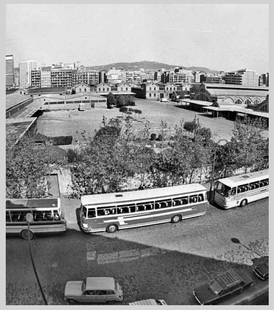

ACTIVITATS
ACTIVITIES

Aquells memorables anys...
MIQUEL GARCÍA
Servei de trobada i documentació del barri de l'Escorxador
Del 18 de febrer al 2 de març, de 10 a 20 h

La Sala d'Art Jove es troba ubicada al centre del barri de l'Escorxador, que deu el seu nom a l'escorxador que hi havia situat entre els carrers Diputació, Tarragona, Aragó i Vilamarí. Hem de situar l'origen de l'escorxador després de la darrera gran epidèmia que va sofrir la ciutat, el 1870, quan es va plantejar la necessitat de construir-ne un allunyat de l'àrea urbana. L'any 1983, a partir de la pressió que varen fer els veïns, es va aconseguir que l'equipament fos enderrocat i construir-hi l'actual parc de Joan Miró.

La voluntat de Miquel García és recuperar, a partir del testimoni del veïnat i de tota classe de documents, la memòria de l'organització que va tenir lloc per a la demolició de l'escorxador. Es convida els veïns i les veïnes que acudeixin a la Sala d'Art Jove i expliquin com ho van viure, amb la possibilitat d'aportar documentació gràfica, fotogràfica i videogràfica per treballar conjuntament. Pepe Encinas, fotògraf d'*El Periódico*, presentarà el seu arxiu fotogràfic del barri de l'Escorxador, realitzat el 1979.

Those memorable years...
MIQUEL GARCÍA
Meeting and Documentation service
of the Escorxador neighbourhood
From 18 February to 2 March. 10 am to 8 pm.

The Sala d'Art Jove is located in the centre of the Excorxador neighbourhood, which owes its name to the slaughterhouse (escorxador) that used to stand between Diputació, Tarragona, Aragó and Vilamarí streets. The slaughterhouse first came into existence just after the great epidemic that struck Barcelona in 1870, when the need for a slaughterhouse on the outskirts of the city became apparent. In 1983, due in part to a residents campaign, the building was demolished and the Joan Miró Park was built in its place.

Miquel García wishes to recover the memory of the organization set up around the demolition of the old slaughterhouse. All residents are invited to attend and explain their own experiences of the issue, using photographs, posters, leaflets and even video footage, which they can display in the Sala d'Art Jove, with everyone working together and taking part in the project. Pepe Encinas, photographer at *El Periódico*, presents his photographical archive he realized on the Escorxador neighbourhood in 1979.

GlobalKiosk³
04/03 - 16/03

Inauguració: Dimecres 4 de Març
19 h. Presentació del taller *A la recerca de l'illa del tresor*, per Christopher Williams
20 h. Inauguració de l'exposició de Toni Crabb

Opening: Wednesday 4 March
7 pm: Presentation of the *In Search of Treasure Island* workshop, with Christopher Williams
8 pm: Opening of the Toni Crabb exhibition

Cargol
Snail

TONI CRABB

Un assaig del naturalista i fundador de l'ecologia Jakob von Uexküll (1864-1944), un exercici admirable i necessàriament maldestre d'imaginar-se el món percebut per altres éssers, serveix de punt de partida per a aquest projecte, un "passeig per un món incognoscible".

Els elements del projecte parteixen de descripcions de la percepció sensorial d'un cargol, i es desenvolupa com un seguit de metàfores visuals i escultòriques de les seves facetes. El projecte intenta desplaçar el pensament fins a l'espai que hi ha entre nosaltres i l'altre ésser, i es planteja com una espècie de pont, estès des de la fascinació i la perplexitat.

Ha estat important per concebre'l i desenvolupar-lo l'assaig *La vida dels animals*, de J. M. Coetzee; els cargols del jardí de l'artista; *Upside down tree*, de Robert Smithson, i les façanes arquitectòniques cubistes de Praga, entre altres fonts.

The point of departure for this project, a "trip through an unknowable world", is an essay by the naturalist and founder of ecology, Jakob von Uexküll (1864-1944), an admirable and necessarily ungainly imaginative exercise in how the world is perceived by other living beings.

The elements of the project are based on descriptions of the sensory perceptions of a snail and are developed as visual and sculptural metaphors of the different facets of this perception. The purpose of the project is to focus thought on the space between ourselves and another living being so that it acts as a bridge, spanning fascination and perplexity.

J.M. Coetzee's essay *The Lives of Animals*, the snails in the artist's garden, *Upside Down Tree* by Robert Smithson and the Cubist architectural façades of buildings in Prague, among other sources, have been integral to the conception and development of this project.

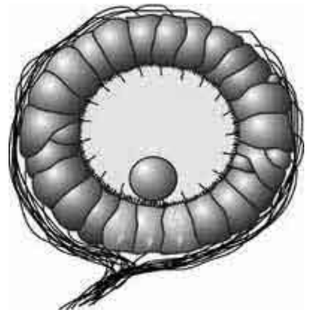

Els elements del projecte parteixen de descripcions de la percepció sensorial d'un cargol, i es desenvolupa com un seguit de metàfores visuals i escultòriques de les seves facetes.

The elements of the project are based on descriptions of the sensory perceptions of a snail, developing these facets as a series of visual and sculptural metaphors.

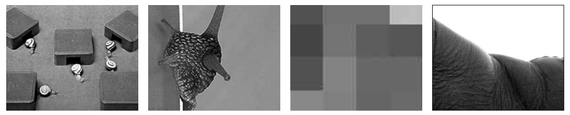

ACTIVITATS
ACTIVITIES

A la recerca de l'illa del tresor
CHRISTOPHER WILLIAMS
Dilluns 9, dimecres 11 i divendres 13 de març, d'11 a 13 h

Porta els teus propis objectes, textos i gravacions de so de qualsevol època, i reconstruirem junts un recorregut seguint els capítols del famós llibre de R.L. Stevenson, *L'illa del tresor*.

Paral·lelament al taller, Christopher Williams presenta a la Sala d'Art Jove *La Hispaniola: a webradio play for flutist*, peça en 4 actes composta amb la col·laboració de la flautista Barbara Held amb fonts de materials diverses: textos de *L'illa del tresor*, acompanyats amb música original per a flauta i electrònica; cançons populars angleses; senyals radiofònics de la BBC; sorolls procedents de les ràdios portàtils, etc.

In Search of Treasure Island
CHRISTOPHER WILLIAMS
Monday 9, Wednesday 11 and Friday 13 March.
11 am to 1 pm.

Bring your own objects, texts and sound recordings from any period of time, and let's invent a new route following the chapters of R.L. Stevenson's famous book, *Treasure Island*.

Meanwhile, Christopher Williams presents *The Hispaniola: A webradio play for flautist* at the Sala d'Art Jove. Composed in collaboration with flautist Barbara Held, it concerns a study of imaginative distances, both among its diverse source materials/texts from *Treasure Island* accompanied by original music for flute and electronics combined with popular 17th-century English tunes; World War II radio sign-off music; an acoustic instrument; analog and digital electronics; portable radios, etc.

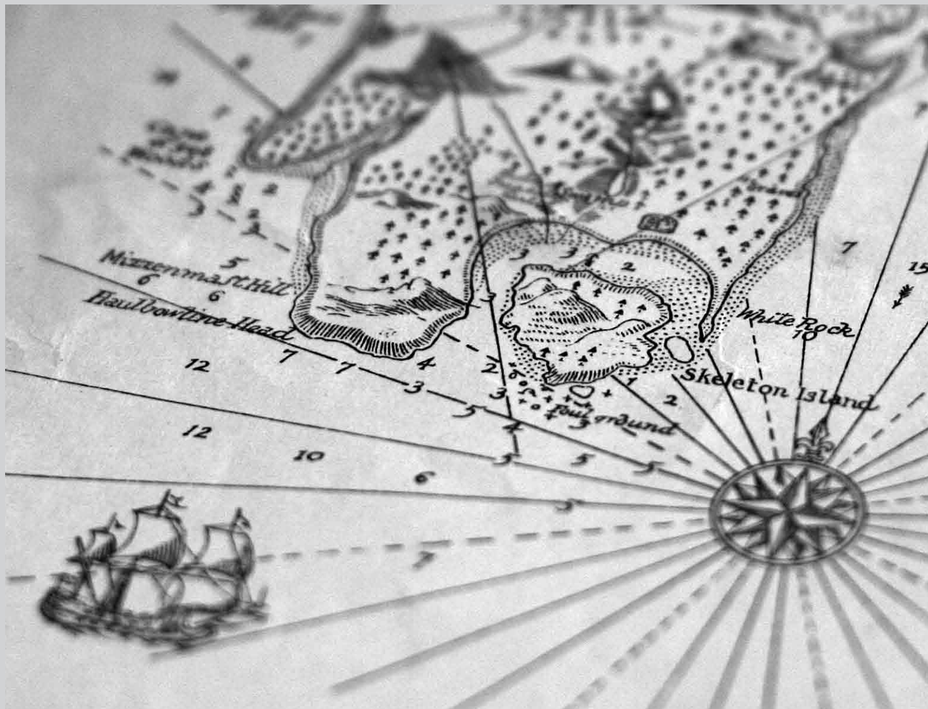

GlobalKiosk[4]
18/03 - 03/04

Inauguració: Dimecres 18 de Març
De 17 a 20 h. Primera sessió del Taller de *self-animació*, per part de Marcel Pié Barba
20 h. Inauguració, amb concert de *Diferències familiars sobre les cordes*, de Christopher Williams amb Ferran Fages

Opening: Wednesday 18 March
5 to 8 pm: First session of the Do-it-yourself Animation workshop, with Marcel Pié Barba
8 pm: Opening, *Familiar differences on the strings,* concert by Christopher Williams with Ferran Fages

L'espai interromput de la partitura
The interrupted space of the score

CHRISTOPHER WILLIAMS

APPLES ARE BASIC

***Apples Are Basic* (les pomes són bàsiques) és una composició musical i gràfica per viola i contrabaix, inspirada principalment en la monja i artista radical Corita Kent i en part en la pel·lícula de Jacques Tati *Playtime*.**

Dotze serigrafies de la Corita Kent s'incorporen en la partitura. Els seus textos, colors, urgències direccionals i humor compositiu modulen el curs de la partitura, així com les deu seccions de material de notació més estricta. Aquestes seccions d'estructura no estròfica (cada una en un to diferent) pretenen estudiar o cristal·litzar –sense dirigir materialment– els camins improvisats dels intèrprets a través de tota la peça.

Un jardí ridícul i abandonat on es pot jugar lliurement en espais grans, petits i intermedis. L'ascens de la caiguda. És un bon senyal quan admets que estàs perdut.

DIFERÈNCIES FAMILIARS SOBRE LES CORDES

Peça dedicada a Ferran Fages per a guitarra acústica de cordes de metall, amb cinta i transductor. La tabulatura, una notació musical pictogràfica d'origen premodern que representa les cordes de la guitarra i la posició física de la mà esquerra del guitarrista, s'estén en *Les diferències familiars sobre les cordes* pel ball constant de línies fetes a mà amb tinta xina i xifres serigrafiades sobre diferents papers d'arròs. A l'intèrpret se li crea un camp d'interferències entre les qualitats del traç, la posició del gravat i el gra del paper, que li suggereixen els matisos subjectius (la intensitat, la continuïtat, la velocitat, etc.) de cada acció musical.

En improvisacions, el guitarrista reformula el material escrit, que, alternativament, acompanya o contradiu una cinta original que parteix de gravacions modificades del mestre del *delta blues*, John Lee Hooker, amb fragments de *Fantasía que contrahaze la harpa en la manera de Ludovico*, una obra del segle XVI d'Alfonso Mudarra, sobre la qual està basada una part del material serigrafiat.

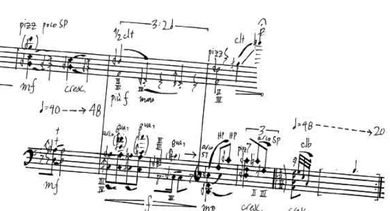

APPLES ARE BASIC

Apples Are Basic is a music and graphical composition for violin and double bass, mostly inspired by radical art-nun Corita Kent, and partly by Jacques Tati's film *Playtime*.

Twelve Corita silkscreen prints are incorporated in the score. Their texts, colours, directional urgencies, and compositional humour modulate the course of the score, as well as 10 corresponding sections of more strictly notated material. These "through-composed" sections (each in a different pitch) aim to study or crystallize –without materially directing– the performers' improvised path(s) throughout the piece.

A silly, overgrown garden where one is free to play in many big, small and in-between spaces. Rise of the fall. It's a good sign when you admit you're lost.

FAMILIAR DIFFERENCES ON THE STRINGS

Piece dedicated to Ferran Fages, for metal-stringed acoustic guitar, with tape and transducer.

Tablature, a pre-modern graphical music notation which depicts the guitar's strings and the physical position of the guitarist's left hand, is extended in *Familiar differences on the strings* by the constant dance of hand-drawn lines in Indian Ink and silkscreened numbers on different types of rice paper. A field of interferences is created for the performer between the quality of the strokes, the position of the prints and the grain of the paper, which suggest the subjective nuances (intensity, continuity, speed, etc.) of each musical action.

When improvising, the guitarist reformulates the written score, alternatively accompanying or contradicting an original tape which is based on modified recordings of "Delta Blues" master, John Lee Hooker, with fragments of *Fantasía que contrahaze la harpa en la manera de Ludovico*, a 16th century piece by Alfonso Mudarra, on which part of the screen printed material is based.

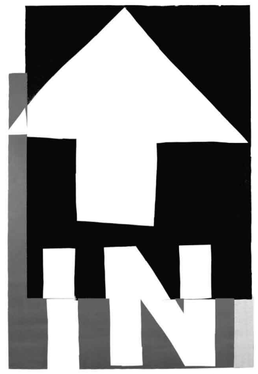

Corita Kent

Aquest seguit de "fotogrames" musicals pretén efectuar una xarxa de ressonàncies acústiques i històriques que obri el seu materialisme sonor a un discurs que reflecteix el dinamisme entre l'experiència fenomenològica i els aparells socials que ens hi porten.

This series of musical "photograms" aims to create a network of acoustic and historic resonances which opens its sonic materialism to the dynamic relationship between the phenomenological experience and the social apparatus through which it is realized.

ACTIVITATS
ACTIVITIES

Taller de *self-animació*
MARCEL PIÉ BARBA

Es proposa fer intervenir tots els treballadors de la Secretaria de Joventut, així com tots els visitants de la Sala d'Art Jove, a participar en la realització d'una pel·lícula d'animació. D'aquesta manera, s'intenta acostar l'espai de la sala d'exposicions a aquells que cada dia passen per allà, però que gairebé mai no la visiten.

1a Sessió:
Taller d'animació per *stop motion*
Dimecres 18 de març, de 17 a 20 h

2a Sessió:
Taller d'animació per *pixilation*
Dijous 19 de març, de 17 a 20 h

3a Sessió:
Taller d'animació per rotoscòpia
o de cinema sense càmera
Divendres 20 de març, de 17 a 20 h

Fins el 3 d'abril es podrà veure projectat a la Sala d'Art Jove el resultat de les sessions. Alhora, el taller seguirà obert a tots aquells que vulguin continuar treballant i provant amb l'animació.

Do-it-yourself Animation Workshop
MARCEL PIÉ BARBA

The aim is to include all the employees of the Secretaria de Joventut and all the visitors to the Sala d'Art Jove in making an experimental animated film. The purpose of this project is to bring the exhibition space closer to those who pass by every day but rarely visit.

1st Session:
Workshop on Stop Motion animation
Wednesday 18 March, 5 to 8 pm.

2nd Session:
Workshop on animation by pixilation
Thursday 19 March, 5 to 8 pm.

3rd Session:
Workshop on Rotoscope animation:
cinema without a camera
Friday 20 March, 5 to 8 pm.

Until 3 April, the results of these sessions will be shown in the Sala d'Art Jove, while the workshop will remain open to all those who wish to continue working and experimenting with animation.

INTERFERÈNCIES, 2007-2008
Projecte sobre immigració (en procés)
Vídeo, dibuix, instal·lació
Barcelona, València, Porto, Quebec

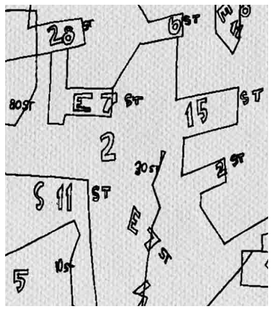

FIVE MONTHS TRYING TO DRAW NEW YORK, 2005

OF SOME ANIMALS AND THEIR MOVEMENTS IN THEIR RESPECTIVE HABITATS, 2007

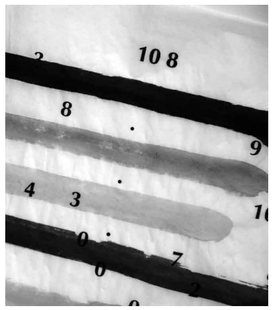

APPLES ARE BASIC, 2008

Miquel García

www.hangar.org/miquelgarcia
www.arteven.org

Nascut a Barcelona (1975), va estudiar joieria, escultura i direcció d'art. Ha realitzat *workshops* amb diferents artistes.

Em distancio de l'idealisme artístic i atenc el "món" com una cosa ja creada, sobre la qual necessito actuar, intervenir i observar, acostant-me a l'espectador a través de la pràctica d'un art que podria definir com a postauràtic, un art que no es basa en la representació, sinó en la presentació.

Crec en un canvi important del rol de l'artista en la societat actual, en el qual el treball en equip es converteix en part fonamental del procés creatiu de les meves propostes, incorporant-hi altres professionals, grups socials i comunitats excloses de les polítiques culturals. També proposo noves reflexions sobre l'autoritat de l'art com a cronista, amb una mirada diferent de la difosa pels mitjans de comunicació sobre les misèries del món actual, cada cop més homogeneïtzat, brutalitzat per la mediocritat televisiva i les grans corporacions, regit pels valors del mercat i en què la cultura i la ciència perden valor d'ús.

Born in Barcelona, 1975. Studied jewellery, sculpture, art direction and workshops with artists.

I keep my distances from artistic idealism and attend the world as something already created which is necessary to act upon, to intervene and observe by getting closer to the spectator. I practice an art that could be defined as postauratic, an art based on presenting rather than representing.

I believe in a great change of the artist's role in our society, in which team work becomes a fundamental part of the creative process in my work, introducing other professionals, social groups and communities excluded from cultural policies. Offering myself as a chronicler reflecting differently from the way the mass media communicate on subjects such as the authority of art, the world's current miseries, the ever more homogenising and brutalizing television mediocrity and big majors and predominant market values, while culture and science lose their value of use.

Marcel Pié Barba

www.tallerestampa.com
www.365animacions.net

Nascut a Barcelona (1980), és llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, a més de fer un any d'estudis a la Cooper Union School of Arts de Nova York.

Els dibuixos, les imatges i les sensacions apareixen i desapareixen, a vegades es fan incomprensibles, a vegades són totalment reconeixibles, a vegades es transformen, muten; a vegades apareixen bruscament i desapareixen amb delicadesa. A poc a poc van conformant el resum de la meva experiència, plena de fragments d'espai i de temps. Aquesta és la meva relació amb el món, plena de diminutes escenes, imatges intermitents, sons, flaixos, paisatges nous i paisatges repetits... plena d'ambivalències, de malentesos, de contradiccions...

És la relació entre dibuix i dibuix, entre fotograma i fotograma, la que converteix la narració en vivència real. En el fons, és en aquest espai on jo confio tota la meva animació, de la mateixa manera que és en l'espai que em separa de la resta, on confio tota la meva raó de ser. I és allà, entre totes les coses, on ens fem partícips de la nostra experiència, ja no la deixem passar, la vivim. L'animació és, en definitiva, una forma de compartir el meu espai vital.

Born in Barcelona, 1980. Degree in Fine Arts at Barcelona University. Studied one year at the New York Cooper Union School of Arts.

The drawings, images and feelings appear and disappear, sometimes they are incomprehensible, sometimes completely recognizable, sometimes they change and mutate; suddenly they delicately appear and disappear. They gradually constitute the summary of my experience, full of fragments of space and time. That is my relationship to the world, full of reduced scenes, intermittent images, sounds, flashes, new and repeated landscapes, lots of ambivalence, misunderstandings, contradictions...

The relation between drawing and drawing, photogram and photogram, is what turns narration into actual living. I basically trust this space for all my animation, in the same way as I trust all my reason to live in the space that separates me from everything else. And it is there, among all things, we are to participate in our own experience, we do not let it go anymore, and we live it. Animation is eventually a way of sharing my vital space.

Toni Crabb

www.tortoisebox.org/tonicrabb

Nascuda a Harare, Zimbabue (1970), és llicenciada en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid.

La pràctica artística de Toni Crabb es configura a partir d'un ús del dibuix com a mitjà primari, que deriva cap a altres mitjans quan ho requereixen projectes particulars.

Fins al moment s'ha definit, entre altres característiques, per la cerca de formes per materialitzar aspectes poc percebuts de l'experiència; el pensament sobre la línea com a element estructurador i el seu ús per traçar històries curtes, així com per contornejar espais i l'hàbitat; la fascinació pel moviment de cossos en l'espai i la potenciació de l'eix horitzontal. Elements que cal tenir en compte en l'obra més recent són la inscripció d'espais-passadís o de transició, i també una obertura al món i a la indeterminació dins dels processos de treball, que parteixen de preguntes sobre l'altre.

Born in Harare, Zimbabwe, 1970. Degree in Fine Arts, Universidad Complutense, Madrid.

Toni Crabb uses drawing as the main medium in her art practice, though other media are also used when necessary for different projects.

Until now her work has been defined by –among other features– the search for forms through which to materialize little-perceived aspects of experience; reflection on line as a structuring element and its use to draw short stories, as well as for contouring spaces and habitat; a fascination for the movement of bodies in space, and an exploration of the potential of the horizontal axis. Relevant elements of her most recent works are the inscription of passage-spaces or spaces of transition; and also an openness to the world and the incorporation of contingency into her work process, as a part of questions regarding otherness.

Christopher Williams

www.nauchristopher.thenthis.org

Nascut a San Diego, Califòrnia, EUA (1981), és diplomat de música a la University of California de San Diego.

El meu treball com a compositor, intèrpret, improvisador i organitzador busca el punt de calma en què els mareigs del discurs actuen lliurement en un moment de l'experiència: un món on ballem creuant les dualitats socials, formals, materials i sensuals, i sense les quals potser actuaríem d'una altra manera. Els mitjans, les històries i les formes de producció es difuminen a mesura que ens apropem a la vida "interior" dels sons al mateix temps que som conscients plenament i de manera crítica dels mecanismes "externs" que ens hi han portat.

Born in 1981, San Diego, California (US). Diploma in music from the University of California, San Diego.

My work as a music composer, performer, improvisor, and organizer seeks the stillpoint at which constantly changing discourses play freely in a moment of experience: a both/and world where we dance through the social, formal, material and sensual binaries which we might otherwise do without. Media, stories, and means of production become blurry, as we approach the "inner" life of sounds while being fully, critically aware of the "external" mechanisms which brought us to them.

PATRICIA CIRIANI
www.myspace.com/claudelparadis
www.filmconductor.eu

Nascuda a París, França (1973), és diplomada en Filologia anglesa per la Universitat París 3, i llicenciada en Història de l'Art i Arquitectura per la Universitat París 1 La Sorbona.

Per mitjà de la coordinació i la curadoria d'exposicions d'art, d'arquitectura i de ciència, l'escriptura per a artistes i arquitectes, la programació i l'animació de debats sobre curtmetratges amb cabaret en viu, la direcció d'una revista mensual de cinema, preparo el terreny per a trobades fortuïtes. Busco aquests moments màgics on un artista visual discuteix intensament amb un raper, cineastes aprenen de matemàtiques abstractes, aprenc sobre neurociències i tothom s'interessa pel cinema independent mundial.

Crec en el poder de les arts per il·luminar la nostra consciència i construir civilitzacions. Confio en el debat i l'experiència emocional públics per fundar la comunitat encara per venir. No crec en la separació entre la ment i el cos, ni tampoc en les divisions disciplinàries de les arts, ja que presencio regularment el sorgiment sinestètic d'un poema. Si l'art és el que fa esdevenir la vida més important que l'art, a jugar!

Born in 1973, Paris, France. Diploma in English philology from the University of Paris 3, and degree in History of Art and Architecture from the University of Paris 1 La Sorbonne.

By means of coordinating exhibitions on art, architecture and science, curating a few, writing for artists and architects, programming and animating debates on short movies with live cabaret, directing a monthly magazine on cinema, I prepare the ground for chance encounters. I long for those magic moments when a visual artist intensely debates with a rapper, when filmmakers learn about abstract mathematics, I learn about neuroscience and when everybody gets to enjoy independent movies.

I believe in the power of the arts to awaken our conscience and build civilizations. I trust public debate and emotional experience for founding the community yet to come. I neither believe in separation of the mind and the body nor in disciplinary divisions of the arts, for I regularly witness the synesthetic advent of a poem. If art is what makes life more important than art, play on.

JORDINA SANGRÀ
www.arkipla.com

Nascuda a Ponts (1972), va estudiar arquitectura a la Universitat Politècnica de Catalunya, a la Trinity College de Dublín (Irlanda), i a la Università della Sapienza de Roma.

Born in 1972 in Pons (Catalonia). Studied architecture at the Universitat Politècnica de Catalunya, Trinity College in Dublin (Ireland), and the Università della Sapienza in Rome (Italy).

Te'n recordes?

**Si tens alguna història, fotografia, vídeo, retall de diari...
d'aquells memorables anys i vols compartir-los...
Adreça't a la Sala d'Art Jove i participa d'aquesta nova proposta
de Miquel García.**

AQUELLS MEMORABLES ANYS
Del 18 de febrer al 2 de març de 2009
Sala d'Art Jove, c/ Calàbria, 147
Barcelona, de 10 a 20 h

Si t'interessa col·laborar-hi, contacta amb el 630 188 057 o amb aquellsmemorablesanys@yahoo.es

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
Secretaria de Joventut

agència catalana de la joventut

GLOBAL KIOSK

© Pepe Encinas (Barcelona, 1979)

GlobalKiosk

Miquel García
Marcel Pié Barba
Toni Crabb
Christopher Williams

Comissariat per
Curated by
Patricia Ciriani

Sala d'Art Jove
Secretaria de Joventut
Calàbria, 147 (Barcelona)

Del 4 de febrer al 3 d'abril de 2009
From 4 February to 3 April, 2009

© Silvia Rodríguez

Programa

GlobalKiosk[1]
Del 4 al 16 de febrer

Inauguració: ***Dimecres 4 de febrer***
19.30 h. *El temps dibuixat*. Presentació de projectes de Toni Crabb
20 h. Inauguració de l'exposició de Miquel García

Artistes de la supervivència
Exposició: **MIQUEL GARCÍA**

***El temps dibuixat*. Presentació de projectes**
Activitat: **TONI CRABB**
Dimecres 4 de febrer, 19.30 h

Taller sobre el temps musical per a artistes visuals
Activitat: **CHRISTOPHER WILLIAMS**
Dilluns 9, dimecres 11 i divendres 13 de febrer, d'11 a 13 h

GlobalKiosk[2]
Del 18 de febrer al 2 de març

Inauguració: ***Dimecres 18 de febrer***
19 h. Conferència de Pepe Encinas sobre el barri de l'Escorxador
20 h. Inauguració de l'exposició de Marcel Pié Barba

Arqueologia domèstica
Exposició: **MARCEL PIÉ BARBA**

Aquells memorables anys...
Servei de trobada i documentació del barri de l'Escorxador
Activitat: **MIQUEL GARCÍA**
Del 18 de febrer al 2 de març, de 10 a 20 h

GlobalKiosk[3]
Del 4 al 16 de març

Inauguració: ***Dimecres 4 de març***
19 h. Presentació del taller *A la recerca de l'illa del tresor,* per Christopher Williams
20 h. Inauguració de l'exposició de Toni Crabb

Cargol
Exposició: **TONI CRABB**

A la recerca de l'illa del tresor
Activitat: **CHRISTOPHER WILLIAMS**
Dilluns 9, dimecres 11 i divendres 13 de març, d'11 a 13 h

GlobalKiosk[4]
Del 18 de març al 3 d'abril

Inauguració: ***Dimecres 18 de març***
De 17 a 20 h. Primera sessió del Taller de *self-animació*, per part de Marcel Pié Barba
20 h. Inauguració de l'exposició de Christopher Williams. Concert de *Diferències familiars sobre les cordes*, de Christopher Williams i Ferran Fages

Diferències familiars sobre les cordes
Exposició: **CHRISTOPHER WILLIAMS**

Taller de *self-animació*
Activitat: **MARCEL PIÉ BARBA**
Dimecres 18, dijous 19 i divendres 20 de març, de 17 a 20 h

Creació d'un quiosc efímer
Creation of an ephemeral kiosk

JORDINA SANGRÀ

La construcció del *kiosk* és una para-arquitectura que produeix Jordina Sangrà. Es realitza per mitjà de cartró tipus *rarewall*, el qual permet la ductilitat que es requereix per a la instal·lació dels diferents projectes, així com també garanteix la resistència que es necessita per a la realització de les itineràncies de l'exposició en espais de trànsit.

Es proposa la construcció d'un quiosc que es pot adherir a una paret de l'espai disponible i que fa 6 metres de llargada i una alçada de 2'40 metres. L'estructura bàsica del *kiosk* disposa d'una porta per accedir a l'interior, així com d'una finestra que fa la funció d'aparador. Per altra banda, aquesta estructura integrarà també el seu propi dispositiu d'il·luminació, a més d'estar preparada per a l'exposició dels diferents projectes i suportar també els mitjans tècnics que es requereixen (videoprojectors i DVD).

The *kiosk* is a para-architectural construction produced by Jordina Sangrà. It uses "rarewall" type cardboard, which is sufficiently flexible for the installation of the different projects, as well as guaranteeing the resistance needed for the travelling exhibition in areas of transit.

The *kiosk* is attached to a wall in the available space and measures 6 metres long and 2.40 metres high. The basic structure of the *kiosk* has a door to get inside, and a window which functions as a display area. This structure also integrates its own lighting, and is prepared for the exhibition of different projects and with the technical requirements needed (videoprojectors and DVDs).

Passadís públic del C. Calàbria 147, Secretaria de Joventut, on s'ubica el quiosc efímer.

Agraïments:
Moltes gràcies a tots els que van suportar l'obstinació de la Patricia Ciriani a defendre i revitalitzar els quioscs de Barcelona des del 2007, i així li van permetre concebre *GlobalKiosk*: Adrianna Wallis, Martí Peran, Manuel Delgado, Mar Soteras, Adrián Soler, Maria Marino, Luis Yepez, Nana Carvalho, Léo Orellana, Eduard Rodríguez, Fernando Marzá, Juan López, i l'Institut Català d'Antropologia que porta el projecte de Festival Liliput (a descobrir molt aviat als quioscos de Barcelona).

Acknowledgements:
Many thanks to all those who have supported Patricia Ciriani's obstinacy to defend and revitalize the kiosks of Barcelona since 2007, which led to the conception of *GlobalKiosk*: Adrianna Wallis, Martí Peran, Manuel Delgado, Mar Soteras, Adrián Soler, Maria Marino, Luís Yepez, Nana Carvalho, Léo Orellana, Eduard Rodríguez, Fernando Marzá, Juan López, and the Catalan Institute of Anthropology which runs the Festival Liliput project (soon to be discovered in the kiosks of Barcelona).

***GlobalKiosk* és una producció de la Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut de la Generalitat de Catalunya. La proposta és el resultat de la convocatòria que va tenir lloc l'any 2008 de projectes de comissariat.**

Comissariat: Patricia Ciriani

Coordinació: Equip de gestió de la Sala d'Art Jove. Oriol Fontdevila i Experimentem amb l'Art: Txuma Sánchez i Víctor Lobo.

Disseny: Unitat d'Autoedició i Disseny de la Secretaria de Joventut

Fotografies: Sílvia Rodríguez, Pepe Encinas i els mateixos artistes.

Traducció i Correcció: L'Apòstrof (SCCL), Shirley Burgess i Marcela Espejo.

Impressió: Rotimprès

Sala d'Art Jove
Secretaria de Joventut
Carrer Calàbria, 147
08015 BARCELONA
Tel. 93 483 83 61
Metro línia 1, Rocafort, i línia 5, Entença.

www.gencat.cat/joventut/salartjove
artjove.dasc@gencat.cat

Horari:
De dilluns a divendres, de 10 a 20 h.
Dissabtes i diumenges tancat.

GlobalKiosk is produced by the Sala d'Art Jove de la Secretaria de Joventut de la Generalitat de Catalunya. The idea is the result of a call for project proposals in 2008.

Curated by Patricia Ciriani

Coordination: Sala d'Art Jove management team. Oriol Fontdevila and Experimentem amb l'Art: Txuma Sánchez and Víctor Lobo.

Design: Unitat d'Autoedició i Disseny de la Secretaria de Joventut

Photography: Sílvia Rodríguez, Pepe Encinas and the artists.

Translation and Correction of Texts: L'Apòstrof (SCCL), Shirley Burgess and Marcela Espejo.

Printing: Rotimprès

Sala d'Art Jove
Secretaria de Joventut
Carrer Calàbria, 147
08015 BARCELONA
Tel: +34 93 483 83 61
Metro: line 1, Rocafort; line 5, Entença.

www.gencat.cat/joventut/salartjove
artjove.dasc@gencat.cat

Open:
Monday to Friday, 10 am to 8 pm.
Closed Saturdays and Sundays.

GLOBAL KIOSK

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
Secretaria de Joventut

ac agència catalana de la joventut